

Arrest

nr. 291 774 van 12 juli 2023
in de zaak RvV 273 824 / IV

In zake:

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 december 2019. Op 10 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feltenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn van etnische origine. U bent geboren in het dorp Qalatak in het district Khewa van de provincie Nangarhar op (...) december 2003. U woonde daar met uw ouders, uw zus en uw twee broers. Uw vader werkte sinds ongeveer drieënhalve jaar voor uw vertrek voor het Afghaanse leger als commandant. Een half jaar voor uw vertrek werd hij door de Taliban en Daesh bedreigd en gevraagd om te stoppen met zijn werk.

Uw vader was sinds vier jaar betrokken in een landconflict. Neven van uw grootvader namen een deel van zijn velden in. Uw vader kon er niets tegen doen omdat hij enig kind was en geen macht had.

Toen hij op verlof kwam naar huis werd hij door de Taliban ontvoerd en vastgehouden. U kreeg toen bedreigingen van de Taliban en Daesh die eisten dat u zich bij hen zou aansluiten. Ongeveer twee weken voor uw vertrek hoorde u via uw oom dat uw vader door de Taliban gedood werd. Hierna kreeg u nog meer bedreigingen van de Taliban en Daesh die u wilden rekruteren. Uw moeder en uw oom beslisten dat u beter het land kon verlaten omdat u gevaar liep.

Uw oom regelde uw reis en in mei 2019 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 9 december 2019 en diende de dag erna een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: twee certificaten van het werk van uw vader, de legerbadge van uw vader, zijn taskara, een enveloppe, een brief van uw moeder, een brief van de maliks en foto's van het werk van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hierop passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Zo verklaarde u dat uw vader als commandant voor het Afghaanse nationaal leger werkte gedurende drieënhalve jaar (CGVS, p. 8). Er moet worden opgemerkt dat u weinig weet over het werk van uw vader. U weet niet waarom hij in het leger ging. Verder weet u niet sinds wanneer hij commandant was en wat hij moest doen om dat te worden. U weet niet of hij soms naar andere plaatsen ging voor zijn werk of hoelang hij onderweg was als hij naar huis kwam. U bent niet op de hoogte van zijn taken in het leger en zijn deelname aan gevechten (CGVS, p. 8-9). Dat u niet meer kan vertellen over het werk van uw vader, dat de oorzaak vormt voor uw problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, p. 7). Te meer omdat u nog steeds contact heeft met uw familieleden en erover vragen kon stellen aan uw oom. U legde bovendien nog documenten neer om uw verklaringen over het werk van uw vader te staven. De certificaten hebben het over opleidingen die uw vader volgde in 2014 en ook de badge dateert van 2014. Volgens uw verklaringen zou uw vader drieënhalve jaar voor het leger gewerkt hebben en dus in 2015 begonnen zijn. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u geen data kent en dat uw vader geen informatie gaf over zijn werk (CGVS, p. 15). Uw verklaringen kunnen deze tegenstrijdigheid niet uitklaren. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder verklaarde u dat uw vader door de Taliban bedreigd werd en dat ze eisten dat hij zou stoppen met zijn werk (CGVS, p. 10-11). Na zijn dood werd u zelf ook door de Taliban bedreigd. Tijdens het

persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u en uw vader zowel door de taliban als door daesh bedreigd werden omwille van het werk van uw vader (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u gevraagd werd waarom u de bedreiging door daesh niet vermeld heeft op het CGVS, antwoordde u dat de taliban veel grotere aanwezigheid hebben in de regio dan daesh (CGVS, p. 12). Toen u nogmaals gewezen werd op uw verklaringen bij DVZ, antwoordde u dat u dat niet zei en dat de tolk het misschien verkeerd begreep (CGVS, p. 14). Er moet echter worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd of u zelf door daesh en de taliban bedreigd werd, waarop u antwoordde dat u door beide groepen bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u hierover niet meer repte op het CGVS, zonder een afdoende verklaring te bieden voor dit nalaten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover eens te meer aan.

U verklaarde nog dat uw vader gedurende ongeveer vijf maanden ontvoerd en dan gedood werd door de taliban (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de taliban de moeite zouden doen om uw vader al die tijd bij hen te houden, als ze hem dan toch wilden doden. Verder is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader de kans gaven om naar huis te bellen en met uw oom te praten (CGVS, p. 11). Deze onaannemelijkheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang. Verder moet worden opgemerkt dat u bij het invullen van de fiche voor minderjarigen aangaf dat uw vader ontvoerd is door de taliban, maar niet dat hij gedood was (fiche Minteh, p. 2). Dat u dit niet vermeldde zet de geloofwaardigheid van dit element nog verder op de helling.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u gedwongen werd omwille van de job van uw vader. Dit antwoord verklaart niet waarom de taliban zich in uw geval tot gedwongen rekrutering gewend hebben. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Voorts verklaarde u dat uw familie ook na uw vertrek nog bedreigd werd door de taliban omdat ze u zochten (CGVS, p. 7). Gezien bovenstaande elementen niet geloofwaardig zijn kan ook aan dit element geen geloof gehecht worden.

Wat betreft het grondconflict, verklaarde u dat neven van uw grootvader ongeveer drie of vier jaar voor uw vertrek een deel van de velden van uw vader innamen en dat hij daar niets kon tegen doen (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u zelf geen problemen had door dit grondconflict (CGVS, p. 13). U verklaarde nog dat jullie een gewoon leven hadden. Uw vader had werk en jullie lieten boeren op het land werken (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt geenszins dat uw gezin problemen ondervond als gevolg van de ingenomen velden. Bijgevolg kan er uit dit element voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw taskara neer en die van uw vader. Hieruit kunnen hoogstens uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden die hier niet betwist worden. De enveloppe die u meebracht, toont aan dat u post ontving uit Afghanistan, wat hier niet ter discussie staat. U legde ook foto's neer van uw vader op zijn werk. Uit deze foto's valt echter niet af te leiden waar, wanneer en in welke context ze genomen zijn. De bewijswaarde ervan is dus eerder laag. Verder legde u een brief neer van uw moeder en een brief van de malliks. Het moet worden opgemerkt dat deze brieven pas na uw aankomst in België werden opgesteld, en dus met het oog op uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 15). Dat blijkt onder meer uit het feit dat in beide brieven letterlijk vermeld staat dat u naar België bent gevlucht en uit de datum van de brief van de malliks, 24 aqrab 1399 (14 november 2020). Bijgevolg is de bewijswaarde ervan laag.

Verder maakte u een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze betreffen enkel de schrijfwijze van een aantal namen. Bijgevolg kunnen deze opmerkingen bovenstaande vaststellingen niet veranderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de

machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan Internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 28 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidssituatie incidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de Taliban. Initieleel richtte de

taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel

van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio getoet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten, en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belèmmelingen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren; laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), artikel 4, § 3 en § 5 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), de artikelen 8.17 en 8.18 van het boek 8 van het nieuw Burgerlijk Wetboek, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidplicht.

2.2. De verzoekende partij voert als eerste aan dat de commissaris-generaal onterecht van haar verwacht dat ze als kind diende te weten welke redenen haar vader ertoe hebben aangezet om bij het Afghaanse leger te gaan, sinds wanneer haar vader bij het leger is, wat de loop is van het rekruteringsproces, op welke plaatsen haar vader werkte en of hij had deelgenomen aan gevechten. Door dit standpunt in te nemen past de commissaris-generaal een klassieke regel in het vluchtelingenrecht, namelijk om rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, foutief toe. Hij houdt geen rekening met haar jonge leeftijd toen haar vader voor het Afghaanse leger werkte. Daarbij houdt de commissaris-generaal geen rekening met de opleiding die ze genoten heeft, met haar intellectuele vermogens, met de relatief jeugdige leeftijd, de lage scholingsgraad, de socio-economische toestand en haar kwetsbaarheid. Ze verwijst hierbij naar verschillende arresten van de Raad. Ze stelt dat hoewel de commissaris-generaal opsomt welke informatie ze niet weet inzake haar vader, ze nalaat te vermelden hetgeen ze wel weet. Ze meent een oprechte inspanning te hebben geleverd om haar verzoek te staven. Ze heeft namelijk informatie gegeven die ze over haar vader kent. Ze was ongeveer elf jaar oud toen haar vader bij het leger ging en was 15 jaar toen haar vader vermoord werd. De commissaris-generaal houdt hier geen rekening mee in de bestreden beslissing. Ze had, in de periode dat haar vader voor het Afghaanse leger werkte, nauwelijks contact met haar vader omdat hij steeds voor zijn werk elders verbleef. Ze werd grootgebracht door haar ooms langs moederzijde. Ze citeert vervolgens de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat uit dit relaas blijkt dat haar vader niet spraakzaam was en bijzonder weinig informatie met zijn kinderen deelde. De commissaris-generaal gaat voorbij aan het feit dat niet elke vaderfiguur alles deelt met zijn echtgenote en zijn kinderen, als karaktertrek, ter bescherming, of omwille van een onbekende reden. Dit is echter onmogelijk te achterhalen aangezien haar vader overleden is enerzijds en aan haar jeugdige leeftijd anderzijds. Om zijn kinderen fier te maken deelde haar vader bijvoorbeeld wel welke functie en rang hij bekleedde en hoeveel verantwoordelijkheid hij wel had. Ze stelt alle relevante elementen waarover ze beschikt te hebben voorgelegd en heeft een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen. Haar jonge leeftijd in combinatie met een afwezige en zwijgzame vader verklaart de onwetendheid. Ze brengt naar voor dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat ze geen voeling heeft met data. Indien ze het oogmerk heeft om te liegen had ze die eenvoudige rekensom op voorhand gemaakt. Ze brengt vervolgens naar voor dat ze verschillende stukken heeft voorgelegd om haar relaas te ondersteunen namelijk certificaten van opleidingen bij het leger, een badge van het Afghaanse nationaal leger, foto's van haar vader tijdens zijn werk, een brief van haar moeder en een brief van de malliks. Wat betreft de eerste twee documenten motiveert de commissaris-generaal niet over de bewijskracht van een geschreven akte. Wat betreft de laatste drie documenten schat de commissaris-generaal de bewijswaarde eerder laag in maar ontkent deze niet. Wat betreft de twee brieven is het natuurlijk enkel en alleen mogelijk deze op te stellen nadat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden en niet voorafgaand. De commissaris-generaal gaat er dus vanuit indien deze zouden zijn opgesteld op het ogenblik van de vlucht uit het land van herkomst dat deze meer bewijswaarde zouden hebben, terwijl op dat moment haar veiligheid de enige doelstelling was.

2.3. De commissaris-generaal is van mening dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar vader zouden ontvoerd hebben en hem slechts na enkele maanden gedood hebben. Doch verwijst de commissaris-generaal naar geen enkel rapport om deze veronderstelling te ondersteunen. Nochtans is hij ertoe gehouden nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen uit verschillende bronnen. Zonder een recent rapport kan de commissaris-generaal niet oordelen of haar relaas al dan niet geloofwaardig is. Het voorhanden hebben van correcte, recente en actuele informatie is essentieel om te bepalen of er al dan niet een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Ze verwijst vervolgens naar een rapport waaruit volgens haar blijkt dat niet elke ontvoerde onmiddellijk wordt geëxecuteerd. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, is het hierdoor perfect verklaarbaar dat haar vader na vijf maanden overleden is. Het is mogelijk dat hij slachtoffer werd van bovenstaande praktijken en overleden is aan zijn verwondingen als gevolg van marteling en onmenselijke behandeling. Voor de machtsovername zou dit onder andere met het doel zijn om informatie vrij te krijgen. De exacte omstandigheden van het overlijden van haar vader zijn ongekend.

2.4. De verzoekende partij citeert uit algemene landeninformatie en stelt dat hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering niet onbestaande is en nog steeds in de praktijk wordt toegepast. Dit is absoluut het geval in de provincie Nangarhar, waarvan ze afkomstig is en hetgeen niet wordt betwist. Bijgevolg zijn haar verklaringen overeenkomstig de beschikbare landeninformatie. Bij een gevolg van weigering riskeert ze vermoord te worden, dan wel schotwonden op te lopen, en hieraan te overlijden. Ze stelt vervolgens dat niet alleen de taliban overgaan tot gedwongen rekrutering maar ook Daesh. Het risico op rekrutering is ook van toepassing op personen die worden gelinkt met de voormalige Afghaanse regering of het voormalig Afghaanse regime en ook voor terugkeerders omdat deze worden gezien als afvalligen die moeten worden ingelijfd, getraind, gebrainwasht en terug in het gareel moeten worden gebracht.

2.5. De verzoekende partij voert aan dat doordat haar vader gewerkt heeft voor het Afghaanse nationale leger, ze een verhoogde vrees heeft omwille van de link met de voormalige Afghaanse regering. Nu de taliban de macht hebben overgenomen en officieel de autoriteit zijn in Afghanistan, is dit risico op vervolging nog veel hoger dan voordien omdat deze groep wordt gezien als verraders die verdienen te worden gestraft, gefolterd, gedood of in het beste geval te worden gerekruteerd door de taliban. Volgens haar blijkt dit ook uit verschillende rapporten waarnaar ze verwijst.

2.6. Bij een terugkeer naar Afghanistan meent ze beschouwd te worden als verwesterd. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten waaruit blijkt dat verwesterde personen een risicogroep vormen in Afghanistan en het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord.

2.7. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar een rapport dat stelt dat er specifieke waarborgen moeten zijn voor minderjarige verzoekers om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft hier echter geen rekening mee gehouden of dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Ze meent als vluchteling te moeten worden erkend omwille van toegeschreven politieke opinies en het behoren tot een sociale groep van families die worden beschouwd als loyaal aan de voormalige Afghaanse regering alsook tot de sociale groep van jonge Afghaanse mannen die het risico lopen op rekrutering door zowel de taliban als Daesh.

2.8. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen die een beeld schetsen van de humanitaire crisis in Afghanistan. Ze stelt eveneens dat deze humanitaire crisis veroorzaakt is door actoren namelijk de taliban. Deze humanitaire crisis kan volgens haar aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.9. De verzoekende partij stelt dat er in Afghanistan sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ze citeert vervolgens twee arresten van de Raad.

2.10. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.11. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- UNHCR in "Guidelines on international protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees";
- USDOS, "Afghanistan 2021 Human Rights Report," 12 april 2022;
- OSAR, "Afghanistan: profils à risque", p. 11-12);
- Nansen, "Nansen profiel 3-21: Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek", laatst geconsulteerd op 18 april 2022;
- UNHCR, "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018;
- UNHCR in "Guidelines on international protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 22 december 2009;
- Le Monde, 24 octobre 2021, "Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan";
- WFP and FAO. 2022. "Hunger Hotspots. FAO-WFP early namings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook". Rome;
- CEDH, 10 mai 2001, N°25781/94, "Chypre c. Turquie";
- CEDH, 12 juillet 2005, N°41138/98 et 64320/01, "Moldovan e.a. C. Roumanie";
- CEDH, 10 mai 2001, N°25781/94, "Chypre c. Turquie";

- CEDH, 18 juni 2009, N°45603/05, "Budina c. Rusland";
- CEDH, 28 oktober 1999, n° 40772/98, "Pancenko c. Letland";
- CEDH, 21 januari 2011, n°30696/09, "MSS c. Griekenland en België";
- CEDH, 28 juni 2011, n°8319/07 et 11449/07, "Sufi et Elmi c. Koninkrijk der Nederlanden";
- CEDH, 23 maart 2016, GC, n° 43611/11, "EG. c. Zweden";
- CEDH, 29 januari 2013, n°60367, "SHH c. Koninkrijk der Nederlanden";
- CEDH, 27 mei 2008, n° 26565/05, "N. c. Koninkrijk der Nederlanden";
- M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T Vnwd., 2013;
- CEDH, 13 oktober 2011, n° 1011/09, Husselini c. Zweden;
- CEDH, 29 januari 2013, n°60367, SHH c. Koninkrijk der Nederlanden.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 20 maart 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022.

3.2. Op 24 maart 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een schoolattest van de verzoekende partij;
- een getuigenis van een leraar van de verzoekende partij toen ze nog een student was.

3.3. Tijdens de zitting van 28 maart 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een werkloosheidsbewijs voor de periode tussen december 2022 en februari 2023;
- getuigenis van mevrouw ;
- oproepingsbrief van het islamitisch emiraat van Afghanistan van 7 november 2021;
- oproepingsbrief van het islamitisch emiraat van Afghanistan van 15 november 2021;
- getuigenis van de dorpsouderen van het dorp Kalatak.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een

beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is kortom vast te staan."

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen."

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat zij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Zij voegt verschillende documenten toe en verklaart dat de impact van een verblijf in West-Europa bij een terugkeer naar Afghanistan niet mag onderschat worden. De verzoekende partij voegt haar schoolattest, getuigenis van haar vroegere leraar, werkloosheidsbewijs en getuigenis van een opvoeder bij.

6.2. Na een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker geen elementen naar voor brengt waarmee hij *in concreto* aantoont dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering. In dit opzicht moet echter worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud enige vraag stelt in die richting. De commissaris-generaal stelt tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid vragen over zijn plaats van herkomst, vermeende problemen met de taliban en relsweg. Hij vraagt echter op geen enkel moment naar het in zijn hoofd aanwezig zijn van de bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat de verzoeker met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van zijn verblijf in het buitenland of zijn (gepercipieerde) verwestering. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij op het einde van het persoonlijk onderhoud vermeldt dat zij niet vreest terug te keren naar Afghanistan omwille van haar

verblijf in Europa. De Raad is evenwel van oordeel dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoede van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR "*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*", paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, *quod in casu*. De commissaris-generaal had dus uitgebreider moeten vragen naar het in zijn hoede aanwezig zijn van bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat verzoeker met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van zijn verblijf in het buitenland of (gepercipieerde) verwestering.

6.3. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun ethnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus worden de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijgetreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De verzoekende partij zou Afghanistan hebben verlaten in mei 2019, op vijftienjarige leeftijd. Ze was gedurende zeven maanden onderweg naar België. Ze kwam aan op 9 december 2019, vlak voor haar zestiende verjaardag. Sindsdien verblijft ze ook in België. Ze kreeg, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij twintig jaar oud en is ze vier jaar geleden uit Afghanistan vertrokken. De verzoekende partij is afkomstig uit een dorp, gelegen in het district Kweha in de provincie Nangarhar. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in België doorgebracht.

Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en Westerse cultuur. Zo leert de verzoekende partij de Frans taal en heeft ze school gelopen in België. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neergelegd, waaronder uitvoerige verklaringen van derden met uiteenlopende profielen, die de omstandigheden van haar verblijf in België uitgebreid schetsen. Hieruit blijkt onder andere dat de verzoekende partij onderwijs gevolgd heeft, een regelmatige student was en heden via interim-bureaus tewerkgesteld is. Verder schets een opvoeder het gedrag van de verzoekende partij in het opvangcentrum en de leidende rol die zij op zich genomen heeft tijdens de COVID 19-pandemie en de coronamaatregelen waaronder de quarantaineregels die toen in het opvangcentrum uitgewerkt werden. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangepast aan de omstandigheden van haar verblijf en zich tevens westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt.

Voorts wordt niet betwist dat verzoeker is en afkomstig is uit het dorp Qalatak gelegen in het district Khewa in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie, blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door

geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de Taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan, Veiligheidsincidenten).

Haar jonge leeftijd en profiel maken dat zij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, tewerkstelling en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd en de duur van haar verblijf in Europa, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de Taliban, de huidige de-facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat zij onder de aandacht van de Taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap.

Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de Taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de Taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de Taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de Taliban zal komen te staan.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofdte van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien in casu de Taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-Talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de Taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de Taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

6.5. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofdte van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

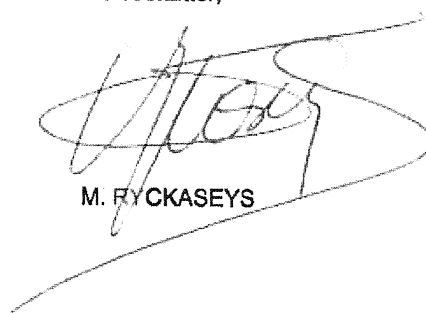
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS